

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3228/2021
05.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Смиљана Ристић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Владимир Панић адвокат из ..., ради утврђивања права својине и дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2663/20 од 04.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 05.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2663/20 од 04.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2663/20 од 04.02.2021. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Краљеву П 2429/15 од 02.09.2016. године и пресуђено тако што је: делимично усвојен тужбени захтев и утврђено да је тужилац власник са 20,95% зидане хале од тврдог материјала површине 140м² изграђене на парцели .. КО ... и земљишта испод објекта и земљишта неопходног за редовну употребу објекта у означеним мерама и границама, а одбијен тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио утврђење сусвојинског удела преко досуђеног до траженог идеалног удела од ½, као и у делу којим је тражио да тужени дозволи тужиоцу да се упише као власник у катастар непокретности за КО ... без посебне сагласности и присуства туженог; делимично усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да на име закупнине остварене од издавања хале на парцели .. КО ... исплати тужиоцу износ од 41,90 евра за сваки месец од 01.03.2010. године до 02.03.2016. године у динарској противвредности по најповољнијем курсу који Европска централна банка плаћа на дан исплате са домицилном каматом у динарској противвредности до 24.12.2012. године и законском затезном каматом од 25.12.2012. године до исплате, а за период од 02.03.2016. године тужбени захтев је одбијен као неоснован; обавезан тужени да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 227.478,25 динара у року од 15 дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, дела којим је усвојен тужбени захтев, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију са предлогом да се иста одбије као неоснована.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 3. и члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана, на коју се указује ревизијом, није законски разлог за овај правни лек (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП). Нису основани наводи ревидента да је другостепени суд погрешно применио чланове 308. и 314. ЗПП тако што је у жалбеном поступку, на предлог тужиоца поднет након закључења главне расправе, одредио извођење доказа економско-финансијским вештачењем. Тужилац је извођење тог доказа предложио у поднеску од 25.04.2014. године, у складу са чланом 300. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 125/04 и 111/09) који се тада у овом поступку примењивао сагласно члану 506. став 1. ЗПП, а којим је било прописано да странке могу у току целе главне расправе да износе нове чињенице и да предлажу нове доказе. Због тога се не ради о новом доказу, већ о доказу предложеном до закључења главне расправе који је првостепени суд одбио да изведе (решење објављено на рочишту за главну расправу од 03.03.2015. године). Туженом је налаз вештака економско-финансијске струке достављен током расправе пред другостепеним судом, па зато не може основано тврдити да такав налаз не постоји зато што га нема у списима предмета основног суда, а исти се иначе налази у спису другостепеног суда.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су дугогодишњи пријатељи који су и радили заједно (у Министарству унутрашњих послова и као отраци држали продавницу регистровану на оца туженог). Усмено су се договорили да заједнички саграде објекат - халу на земљишту у својини оца туженог. У том договору учествовао је и ВВ (власник предузећа „Дрвопласт“ из Конарева и предузећа „Змијање пласт“ из Бања Луке) који је требало да обезбеди материјал за градњу тог објекта у којем би затим заједнички обављали привредну делатност. Материјал за градњу обезбедио је ВВ, а његова вредност урачуната је у закупнину стана и гараже у ..., власништво тужиоцевог таста, које је предузеће „Змијање пласт“ узело у закуп по уговору од 21.03.1995. године на рок од најдуже 10 година. Материјал коришћен за градњу испоручен је са стоваришта предузећа „Дрвопласт“ из Конарева, а ВВ је платио и грађевинске радове у вредности од тадашњих 4.600 ДЕМ, које је обавио ГГ. У изградњи хале је, на молбу тужиоца, учествовао и ДД који је извео електроинсталатерске радове и није их наплатио у новцу, већ је тужилац његовом оцу испоручивао дрва за огрев, као и ТЂ - власник предузећа „Метал сервис“ који је поклонио лим за покривање хале и ЕЕ који је поклонио једна дрвена врата и део санитарне опреме. Радове на постављању водовода и канализације, копању канала и електрорадове, као и радове на постављању ограда обавили су радници које је ангажовао отац туженог о свом трошку. По завршеној изградњи хала је извесно време током 2000. године издавана, а закупнину су странке делиле. Хала није издавана све до 01.03.2010. године када је тужени, који је након очеве смрти оглашен за наследника његове заоставштине, између осталог и хале и земљишта на којем се она налази, закључио уговор о закупу на период од 10 година. Наплаћену закупнину тужени је задржавао за себе. Уговором од 02.03.2016. године тужени је, током овог спора, халу продао трећем лицу.

Вештачењима су утврђене мере и границе земљишта неопходног за редовну употребу објекта, као и вредности земљишта и објекта без улагања која је извршио закупац из уговора о закупу од 01.03.2010. године.

Овако утврђено чињенично стање, по оцени ревизијског суда, неосновано се побија ревизијом туженог. Наводи ревидента своде се на оспоравање исправа којима је тужилац доказивао своје учешће у градњи спорног објекта, које су својим исказима потврдили њихови издаваоци, а чије исказе тужени не успева довести у сумњу наводима изнетим у ревизији.

Нису основани ни наводи ревидента о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 22. став 1. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да лице које од свог материјала и својим радом изради нову ствар стиче право својине на ту ствар. У конкретном случају, странке су постигле споразум да заједничким радом и средствима изграде халу, али нису одредиле обим удела у стицању ствари на тај начин. Ценећи изведене доказе којима је утврђивано учешће тужиоца у градњи спорног објекта (рад и материјал), и довођењем у везу вештачењима утврђених вредности улагања тужиоца са вредношћу објекта, правилно је утврђена величина сувласничког удела тужиоца и његово право на наплату закупнине за одређени временски период.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић